

PROCHO

vydává prochor

píše bohumír procházka

ROVINY

zvěsti z Jičína a okolí • <http://prochor.unas.cz> • 1. října 2017 č. 10 / 17

JMP před

Tiskovka 05 09. Líbí kancelář JMP. Ta malá místnůstka v podkroví, která k věci patří. Jen jiní lidé v ní. Trochu jiný způsob práce. Možná víc profesionality. Původní amatérský duch se mění. Líbí stěny polepené důležitými údaji. Professionalita i v tom, jak některé věci připravené navenek. Pro novináře, pro radnici. (Bývaly chlebičky na tiskovce.) Promítají, text vyzdobený obrázky, plynule hovoří. Ale některé detaily ponechány těm níže postaveným. Ty podrobnosti neznají. Ale to patří k oné profesionalitě. Professionalita stojí peníze. Více peněz. Ty to uděláš, my ti to zaplatíme. Ale jí, profesionalitou, mění se i kvalita. Nefíkám, zda +, či -. Je to jinčí, než na co jsme zvyklí my starci.

Jinčí čin je příkladem. Tě jinakosti. Alternativa k velkému festival. Jiný pohled na kulturu. Rozšířená nabídka. I když loni se jejich vstup povedl, měl jsem obavu, co dál. Podle programu vypadá to, že opět dobře. Třeba přivedení JMP na nádraží do haly. A ty přednášky a diskuse.

Pro neznalé – Jinčí čin je skupina dívek, které už loni nabídky, že zorganizují svůj program. Paralelní JMP. Ne protichůdná, trochu jiná. Proč to jsou jenom, či hlavně holky?

Celkově. Jde o tu laťku. Která nasazena a příštím rokem by měla být vyšší. Kdo něco pořádal, ten ví, jaké je to trápení. Ale kupříkladu to čtvero roční období, přeneseno do různých míst Jičína, je bezva inovace. I se sněhem v září. (Co to bude stát peněz? Aťsi. Je to nápad.) Nebo zvuková stopa. Nechte se překvapit.

Details. Pohádkové noviny budou za pět korun. Bude dělat zase Nová Paka. Povede Pavel. Jak bude využit výdělek k dobročinným účelům se zatím neví. To bývalo jiné. ■ Město přidalo na dotaci a děti do šesti let nebudou v sobotu platit. Vždyť je taky město tradičním spolupřadatelem. ■ Rozpočet letos 5 201 000, loni 5 473 150 Kč. ■ Sobotní vstupné pro dospělé 170 Kč. ■ Středěční představení Jaroslava Duška Malá vizita je dávno vyprodáno. ■ Rybova Česká mše vánoční nebude na nádvoří zámku v prosinci, ale ve středu 13. září. Hraje ZUŠ Jičín.

Nechte je hrát po jejich

Karel Jaromír Erben sepsal své Sny někdy okolo roku 1835. Když se Handa Gote chystala na své představení Snů ve čtvrtek 24. srpna 2017, pověděli hercové (později povidala i herečka), že by docela rádi hráli ve stodole nebo venkovské hospodě. Ale že takovou potřebnou venkovskou hospodu nenašli. Ty už prý nejsou. Možná ji ani moc nehledali. Ostatně soudím, že snění o vesnické hospodě patří k jejich pojetí divadla. Pěkně o tom umí vyprávět. Ale že Theatron ve Valdštejnské Lodžii jičínské jim docela vyhovuje. Akorát, že je tu trochu zima. Akorát, že by potřebovali lepší světla. Mají totiž reflektory vyrobené z dřevěných bedýnek.

Taky k jejich způsobu divadla patří, že tu krajinou putovali a filmové dotáčky k představení dotáčeli sami. Taky podle toho vypadaly. Měl jsem pocit, že si na tom vypadání i zakládají. Neboť oni, jak píšou odborníci, se zajímají o koncept post-

Vůbec není důležité se dostat nahoru, důležité je, jak se tam dostanete. (Marek Holeček – špičkový horolezec)

dramatického a post-spektakulárního divadla. A nemyslím, že se jim příliš chce to někomu vysvětlovat. Těš se, diváku na představení. A neboj, na pozvánce je psáno o folklorních tradicích a vesnickém ochotnickém divadle.

Handa gote prý znamená v japonštině pájka. Přeneseně výroba čehosi. A skutečně, rekvizit mnoho. Vstupují do děje, fungují. Fujara opravdu hraje. Ale musí Robert, to je jeden z herců jičínského původu, šlapat na mých, foukání přeneseno hadicí k nástroji, vedle je mikrofon. Divák slyší z reproduktoru. Žádný předebraný podfuk. Hrajou i housle stlučené z prkýnek. Ale jen jedním tónem. Víc ostatně muzikant stejně neumí. Ani nepotřebuje. Stroj na meluzínu vyluzuje krásnou, skoro pravou. Ale se musí točit klikou. Baladické zvuky přece k Erbenovi patří. Atd. Ještě dřeváky. Jak ony krásně klapou. Vždyť to je rytmický nástroj. Moc toho herci nenamluví. Nepotřebují. Text Snů je promítán. Občas a anglicky. Zbytečné množství slov je nahrazeno pohybem. I přiblížení na kříž, hned zase eskamotáž se židlemi.

Přečíst i před představením knihu Sny? Aby divák pochopil dění na scéně? Je k máni, ta útlá knížka s Tesařovými ilustracemi. Nebo naopak, ponechat herce ať si řadí na scéně a sám si přimýšlet děj? Co když ten náš nebude se kryt s předlohou? No a co? Prostě – aj tak možno, aj tak možno. Divadelní, ostatně i jiný kumšt, je tak široký. Kdo chce, může si tesknit po socialistickém realismu a dívat se doma na televizi.

Výstava Židé v gulagu

Ten hoch, který stál v neděli 3. září v Židovské škole, nevpadal na svých jedenačtyřicet. Jmenuje se Adam Hradílek. Protože je spoluvůrcem výstavy Židé v gulagu, přijel do Jičína své dílo okomentovat a bylo to věru povídání tuze zajímavé. Na začátku slíbil hodinu, ale když jsme se rozcházel, uplynuly bezmála hodiny dvě.

Ostatně soudím, že každá přednáška, každé vyprávění hovoří nejen o tématu, kvůli kterému lidé přišli. Je i o lektorovi. Tahle výstava, jako i mnoho dalších, vzi

v Ústavu pro studium totalitních režimů, kde je Adam s kolegou a spoluvůrcem výstavy Janem Dvořákem zaměstnán. (<https://www.ustrcr.cz/>). Kdo se zkusí proklíkat, pozná jeho konání dosavadní. Člověk v tísní, Post Bellum, Adra a další. Historik, který za svým bádáním jezdí po světě, i do míst nepříliš přívětivých, kde ani lidé, s kterými jedná, nepatří k nejmilejším. Mám na mysli například NKVD, či ty, kteří v sovětských táborech pracovali na straně vedení.

Adam Hradílek je ze známé disidentské rodiny. A mimo jiné byl to on, kdo oznámil jako badatel nález spolupráce Milana Kundery se státní bezpečností. Sesypali se na něho ochránci národních ikon. Ale on prostě jenom dělal svoji práci.

Výstava se věnuje osudu Židů v sovětských pracovních táborech. Když začala druhá světová válka a u nás protektorát, utíkali lidé od nás i okolních zemí před nacismem. Ti, kdož volili úkryt v Sovětském svazu, byli internováni, souzeni a umístěni do pracovních táborů, většinou v nehostinných podmínkách. Autoři pátrali v archivech, hovořili s pamětníky, či jejich potomky. Shromažďovali příběhy. Někdy až neuvěřitelné. Nelogické.

Vyjeli na Kolymu, zbytky táborů byly ještě zachovalé. Nebyl neobvyklý mráz třicet stupňů. Ve sklepních archivech, kde historici dnes hledali, nebylo světlo, ani topení. Pracovali s čelovou svítilnou, ve vatových kabátech. Ale co to bylo, ve srovnání s dobou před pětadesátí léty. Měli velkou radost, když se podařilo sehnat pracovní oděv vězňů, či jiné táborové věci a přivezt je. V archivních složkách nacházeli i dopisy. Nedoručené. Obstarání kopie dopisů a přivezení potomkům, je další příběh. Takových dojemných nebylo málo. I takhle vypadá práce historiků. Je dobře, že výstava putuje po Čechách i cizině.

V Bukvici zase slavili

Už po dvou letech dopřáli si Bukvičtí další velký mejdan. V roce 2015 otevřeli Škaloudův statek. Slouží jako obecní úřad, společenské a vzdělávací zázemí, je tu parádní zasedačka a další užitečné prostory.

Naše politika má strašnou pověst. Těm neslušným, kteří jsou uvnitř, to vyhovuje, protože mohou kout pikle. (Dalibor Dědek – podnikatel)

Nu a teď, přesněji v sobotu 26. srpna, zpřístupnili podkroví. Tady jsou dvě velké výstavní místnosti, které hned zaplnili. V jedné je výstava kronik a historických fotografií, v druhé jsou dekorativní předměty Šárky Taláckové a Jany Knaiflové. V sobotu tedy zase velká sláva.

I když si ji Bukvičtí a Křelínští tuze neužili. Byli zapřaženi při přípravě, hlavně pak v ono odpoledne, které představovalo široké kulturní konání. Obsluhování ve stáncích. Bylo prase na ohni pečené, guláš správně ostrý, zákusky, káva a samozřejmě nápoje pro velké i malé. Pro děti skákací hrady hned dva, pak ale všeliké drobné soutěže, od malování, až po závody v pytlích, či chůzi na chůdách. Zákusky a káva byly potřebné při projekci filmu, na kterém byly obce Bukvice a Křelina kdysi a nyní. Tuze potřebné prohlédnout si domy, ale i silnice, či veřejné stavby oněhdy a dnes. Zejména těm potřebné, kteří teskní po dobách socialismu. Stavby soukromé i obecní. Hodně se udělalo. Starají se Bukvičtí.

Pro neznalé musíme vysvětlit, že obec Bukvice skládá se z Bukvice samotné a Křeliny nedaleké. Obě pod starostováním Elišky Formanové čítají 158 obyvatel. Pani starostku jmenujeme jako jednu z organizátorů. Však ona by nezvládla, pokud by neměla široký tým spolupracovníků, volených i nevolených. Svou muzikou přispěl i K – BAND.

Možná někdo si řekne, co tohle všechno stojí peněz. Jistě. Ale kdo se stará, ten sežene. Jest Bukvice členem svazku obcí Mariánská zahrada i místní akční skupiny Otevřené zahrady Jičínska. Když se vhodně zažádá o grant, všechno jde. Však obec dostala v roce 2008 titul Vesnice roku Královéhradeckého kraje.

K téhle slávě, hlavně ale ke 690. výročí první zmínky o obci, vydali si publikaci Průvodce Bukvicí a Křelinou. Tu připravila s dalšími spolupracovníky textově Jindřiška Kraciková, na fotkách podílelo se několik dalších. Poutavé počtení, hlavně pak pokoukání na fotky. Na to, v jaké krajině žijeme a jak se lidi o její zvelebování přičinují.

Zase o těch Židech

V židovské škole jičínské stojí vpředu dívka. Má v náručí miminko. Jmenuje se Richard, je mu pět měsíců. Jeho maminka se jmenuje Zora Nováková a kolik jí je nepovím, protože to nevím. Je doktorandkou na teologické fakultě evangelické, toho času na mateřské. Ale to nevádí, aby v neděli 20. srpna nepřijela do Jičina přednášet na téma ŽIDOVSKO-KŘESŤANSKÝ DIALOG. Protože je Jičínský šoulet a paní magistra je předsedkyní Společnosti křesťanů a Židů. I když je vzhledově dívka.

Vysvětlila, že dialog je mladá záležitost a vyjmenovala instituce, které se jím ve světě i u nás zabývají. Vyjmenovala, ale jména nejsou důležitá. Hlavně zmínila rok 65 a druhý vatikánský koncil. Citovala některé dokumenty, jejichž části stály za zaznamenání. „Když nastavujeme tvář tomu druhému, tím jako v zrcadle poznáváme sami sebe.“ Pověděla o tom, jak není jednoduché překonat staré zvyklosti, třeba tu, že Židé nejsou vyvolení. I tu, že Židé zabili Krista. Zdůraznila, jak je v dialogu důležité v určitém stádiu vyhnout se věroučným otázkám. Jak je důležité vzájemně respektovat lidská práva. Nepřesvědčovat. Necht' každý zůstává ve své víře. Jak velmi záleží na překladu z materiálů, zejména Bible. Věru, že může dojít ke zkreslení obsahu. I ve výkladu Nového zákona lze podněcovat k nenávisti. Židovství i křesťanství je decentralizované, jsou tu různé proudy od konzervativních, ortodoxních, až po liberály. Školní učebnice dějepisu potřebují revizi. Je tam mnoho věcných chyb...

Společnost křesťanů a Židů není velká instituce, ani bohatá. Ale vydávají svou Revui. Každé číslo je tematicky zaměřené, odborníci i laici se vyjadřují k rozličným námětům. Například k exodu, menším, odpuštění. Viz www.krestane-zide.info. Spolek Baševí, který přednášku uspořádal, dbá na pestrost. Pozval Pavla Korena z Izraele s akordeonem a dvěma zpěvačkami. Mírně pobožné písně, jak uvedl Pavel, měly úspěch. Mnozí se přidávali.

Pospolu

Když zahajovala v pátek 8. září paní knihovnice Kateřina v KVČ v Jičíně výstavu Alžběty Dvořákové, řekla, že je autorka mladá, talentovaná, nadějná. Bětka pak vysvětlila, jaký je rozdíl mezi spolu a pospolu.

Vernisáž ve Free Time byla, jak má být. Se skleničkou (nealko), s koláčem a popovídáním. Přišly spolužačky, kamarádky a kamarádi. Povíдали si až skoro do zavírací doby. Nová kulturní generace v Jičíně. Všichni, i Bětčina rodina byli pospolu. To je správné využití prostoru Volného času v Knihovně Václava Čtvrta. Vystavuje tady ZUŠ, i jednotliví autoři. Je dobře, když zahájení je s parádou, že se lidi sejdou.

Slečna malířka jest v Jičíně známa vedle malování i dalšími aktivitami. Je ještě skautkou, muzikantkou a to všechno vede ji k aktivitám. Často bývá součástí stroje zvaného Portrétomat. Když vydrží návštěvník posedět, za chvilku vypadne ze stroje kresba – portrét. Tak předvádí se například v rámci Jinčího činu při JMP. Její saxofon znají účastníci Propadáku i jiných koncertů.

Přiznala Alžběta, že zajímavé je kreslení při muzice. Někdo hraje, malířka kreslí. Portréty. Podle výstavy dalo by se soudit, že v nich je doma. Tužkou, uhlím, fixem. Když vůbec začínala, byly to pastelky v kyblíčku. Ráda svá díla komentuje skrze slova u obrázků. Má svérázný malířský rukopis. Někdy stačí čára.

Hledáme-li my slova k popisu její tvorby, vybavuje se Jednoduchost a Promyšlenost. Není mnoho zbytečných čar, naopak je tu hloubka. Jdou lidi kamsi. Různobarevní lodičkové. Zdá se, že grafika, kresba, linoryt, je její. Připojme, že teď, v současnosti. Vypráví malířka, jak kreslila při skajpování. V Holandsku vyprávěl bratr do počítače a ona kreslila, o čem on pravil. Mnoho známých stává modelem, aniž by o tom věděli. Stojí zády k malířce. Kresba odzadu není jí neobvyklá.

Skaut pro ni znamená přátelství, dovednosti, schopnost poradit si. Hudba? Ta umí připravit náladu do kreslení. Nebyla řeč o

malířských vzorech. Ale vyprávěla Alžběta o výstavě Kinterově v Rudolfinu.

Ostatně – v devatenácti – kdo ví, co bude za čas. Kam ji kumšt dovede. Začíná nadějně.

Jak se dělá JMP

Z korespondence (úryvek):

- v pátek 8. září sešli jsme se na místě hádanek s Gabrielou a Martinem. Vzali si hádanku ochutnávačku a ohmatávačku.

- Pekařství u halířů nám dá 30 buchet. Vyzvednu v sobotu dopoledne. Použije Daniela – hádanka Jak pejsek s kočičkou ...

- Budeme to stavět všechno na košících, krabicích (kartonech), ev. bedýnkách z obchodů s ovocem. Košíky spouštět z větvi.

Kousky z deníku

15 08 2017 Naproti hospodě U Grobiána

blízko Kokořina sekají dva hoši trávu. Pak posedí nad hotovým dílem, stroje naloží na kárku a jedou domů. Dohoním je, povídáme si. Bráčové. jeden ve Škodovce, druhý pekař. (To si zvykneš, nespát v noci.) Tady sekají na přivýdělek. Mluvíme o výdělku. Za sekání mají stovku na hodinu. Já povídám, kolik dostanu občas za psaní, zdá se jim to málo. Vysvětluju, že mi to zas tak nevádí a vysvětluju to vlastně pro sebe. Psaní = droga? No, když je uzávěra Prochorovín, je to stres.

Prochoroviny

kulturní (skoro) měsíčník

založeno roku 1998

Vydává B. Procházka, Sokolovská 367, Jičín,

tel.: 493 523 492, 723 128 942

Evidenční číslo MK ČR E 13158

e-mail: prochor.jc@tiscali.cz

Noviny vznikly s laskavou pomocí
města Jičína



Jdeme kousek tím kouzelným Kokořínským údolím, vlevo rybník, vpravo skály, nad námi nebe, za námi Há – slyším cvakot jejich holí. Okolo svět. To se tak člověku stává, že přívětivý. Napomáhá tomu krajina pod hradem Kokořín.

„Já nejsem pivař. Tak když přijdu, udělám si silný kafe, dám si nohy na druhou židli, pomalu upijím.“ povídá jeden z nich. Aniz bychme si to řekli, shodli jsme se, že ten život je vlastně docela fajn. Jen v něm ještě chvílku vydržet.

16 08 2017 V kempu

Chatička má verandu akorát na stolek hlubokou. Na stolku Compaq. Před chatičkou tráva, za ní skály okrajovky. A ještě výš stromy všelijaké. Když svítí, jsou ráno nasvětlené zleva. Zejména borovice to umí. Když nesvítí, jsou mírně ponuré.

Když leje, tak nevím. Dosud nelilo. Ale je to všechno pro psaní akorát. Kdybych jednou psal román, asi by to tady šlo. Ale ten psát nebudu, protože to neumím. Objevuje se myšlenka na vězně, kteří napsali mnoho pro lidstvo v cele. Tužkou, třeba mizernou a na hajzlpapír. A napsali. I klasiku.

Můžu já si psát něco lepšího, než mám?

17 08 2017 Život v údolí

Autokemp Kokořínský Důl je v hlubokém, na jednu stranu zavřeném údolí. Tuším, většina údolí je na jedné straně zavřená. Třeba daleko zavřená, takže ti na začátku to nevědí.

Z údolí vychází se tudy, kudy vchází. S výjimkou těch, kdož chtějí vyjít přes kopec, to není zadarmo. Někdy setsakra makačka. Takže si to hodně lidí rozmyslí. Takže v údolí je menší pohyb, než na ostatním světě. Takže údolí udrží si svůj trochu jiný režim. Lepší?

V údolí je ticho, nefouká tu vítr. Někdy vlhko, mlha. Sluníčko přichází později, dříve odchází. Noc je tu delší, den kratší. Lidé si zvykli. Naučili se podle toho žít. Pomaleji. Pomaleji? Asi i skromněji?

Pohyb je tu menší než v kraji. Ano, pozor, rozlišujeme údolí a nížinu. V údolí jsou lidi z jedné strany uzavřeni. A tak si tu žijí sami se sebou, nebo s podobnými údolníky. Jsou

na sebe a na sousedy v té těsnotě více vázáni. O svém vztahu tedy víc přemýšlí. Naučí se snášenlivěji žít? S nimi, se sebou? Málokdo snaží se škrábat kolmo na údolnici. Je tam dřevo, rostou tam houby i jiné borůvky, které život obohacují. Někdo říká, že cesta nahoru je snažší. Dolů jde to samo. Nejsnadnější je to samospádem, nohama napřed, břichem nahoru. Čestina má na to pěkné slovo: poprdeli. Někdy bývá to trochu cítit, ale je to rychlejší.

Každý měl by si život v údolí vyzkoušet na vlastní kůži (prdeli) a pak se svobodně rozhodnout.

18 08 2017 Vzpomínky

Příjezd. „Zaříd' to,“ řekly, když jsme přijeli k recepci kempu. Tak jsem šel. Najednou dva velcí psi. Tak velcí, že kdyby jeden jednoho proChora snědl, o druhého by už nezbylo. Šel jsem ke schůdkům pomalu, oni za mnou. Z auta se ozvalo, že pozor na ty psy. A pro jistotu si ještě zavřely okýnko. Asi se i pobaveně dívaly, jak se zachovám. Rodina si u nás vždycky pomáhala. Vyšla recepční a řekla obvyklé – oni vám nic neudělají. To znám. Já jim taky nic neudělám. Jestli oni mě, to nevím.

Celou dobu pobytu v kempu mě chodili k našemu bydlení strašit. Asi mi nic neudělali.

Na Pokličky vede 340 schodů. Pěkně udělaných, jde to. Už skoro nahoře povidá mi chlapík, jestli nepotřebuju pomoc. Poděloval jsem, že ne. Stačil jsem si všimnout, jak se Há bezeslovně potutelně zasmála. Pak mi došlo, to už jsme byli skoro nahoře. Seběhnu pár schodů zpátky a ptám se ho, jak to myslel. A doplnil jsem několik svých sportovních úspěchů. Kupříkladu 90 km na kole. Omlouval se.

Ale je dobře se někdy vidět zvenčí.

Téměř rozvodový rozhovor podspánkový. Neumyl jsem si nohy. Ale jsem ani nemínil vstát a napravit to. Vysvětlil jsem, že takové vstávání po ulehnutí doktoři nedoporučují.

Ráno si kajicně prohlížím své šlapky. Neumím to vysvětlit, ale nohy byly čistší. Kdybych takto vydržel nějaký čas, tak ...

Protilehlé skály, okrajovky, na nich les. Na skalách lišejník, mechy, kapradiny. Na

římách spadané listí. Nahoře les různých druhů stromů, ještě výš modro, bílo, žluto, záleží, kdy se z terasy díváme. Vše v ceně pobytu. Kafe svépomocí.

Nohy opřené o zábradlí, díváš a léčíš se. Podobně, jako se díváš na moře. Tady akorát bez toho šplouchání. Tahle podívaná jest z domova 70 km. Nejbližší mořská 700. Můžeš si vybrat, člověče.

19 08 2017 Do vínků

dávají si své heslo papežové, dávali si šlechtici. Dnes ráno mě probudilo moje: ČÍST, PSÁT. Tohle chci, ostatní nemusím. Stále hrnou se na mě knížky, které bych měl přečíst. Naštěstí mnohé v KVČ nemají. Občas, tedy méně, objeví se mi v hlavě téma, které bych měl napsat. Myšlenka, kterou měl bych rozebrat. Pokud hned nesednu, nenapišu, tak zapomenu. To je dobře?

Pokud ještě nějaké životní krédo, tak NEFŇUKAT, MAKAT.

20 08 2014 Čtenář

jsem intenzivní, ale natvrdlý. Nechápu některá moudra v člancích, neznám některá slova. Nevím, jestli tak je pořád, nebo jen v poslední době. Nevím, co s tím. Gingo biloba (jinan dvoulaločný)?

Mám pocit, že těch cizích slov je v poslední době nějak moc. Moderních. Z angličtiny. Počítačových všelijakých. Zavést si jejich slovníček? A vyplatí se mi to ještě v mém věku?

Teď ještě k tomu způsob psaní. Postmodernistický. Kdo si píše recenzi a píše o něčem jiném, než je kniha. Takže vypustit? Obrátit stránku? Bádat nad tím?

Přitom tolik zajímavého. Ano, v lidovkách, Babiš nebabiš. Ostatně soudím, že kulturu mají dobrou.

Mám vynechat stránku o tom, jak T G M pečlivě sledoval články o sobě a jak na ně reagoval, když se mu zdály nepravdivé? Napsal repliku a podepsal se pseudonymem a pokusil se jí dostat do rozličných novin. K tomu mu napomáhala jeho přítelkyně Oldra. Zajímavé jako fakt, i jako drb.

23 08 2017 Bota drží

Ať se kdo chce směje. Najednou divný nezvyklý pocit na noze. Jakoby uvolnění. Není to závada zdravotní, je ševcovská. Sandála se rozpadla. Moje oblíbená sandála. Donést Klomfartovi? Starý levný švec už umřel, mladý modernizuje, čili zdražuje. Nebo vyhodit? Skoro každý by vyhodil. Ale ten pocit spravit si svou botu sám, ten se ničemu nevyrovná. Ševcovské lepidlo jmenuje se Purocel. Namazal, sponkami stisknul, čekal předeapsaných čtyřia dvacet hodin. Teď každou chvíli obhlížím. Už dva dny drží. Jistě jednou přestane. Nebo žralok objeví se jinde. Ale každopádně ten pocit spravit si svou botu sám, ten je úžasný.

24 08 2017 Rozvážím

- A zase si při tom uvědomuju užitečnost kola. Nejen že dovez. Klidná jízda vede k přemýšlení. Jistě, že se nesmí jezdit po I – 32. Jen po těch klidných a po cestách, kde napadají nápady. Sedím na své oblíbené lavičce na Velišském hřbetu a píšu si.

- Vzpomínám na maminku, která takto jezdila a měla zásadu vždycky něco přivést. Nebudu rozebírat co je a co není pych polní. Prostě jablka na stromech za příkopem září a provokují. A je-li vzpomínka ještě starší, vybavuje se, jak děda nosil z lesa klacky. Potrpěl si na lískové hole. Nebo všude jsou spadlé větve, co se hodí na topení. Teď přežívá to jen na tábořištích, těch klasických pravých. Kde se táboří. K tomu patří dřevě na večerní oheň přinesené po cestě z túry.

25 08 2017 Napravovat svět

Telefon. Povídání v tom, že v jedné jičínské instituci při konání jedné velké akce podvádějí. Rozdělují peníze, aby hodně zbylo pro ně. Prý – nepomáhat, nebýt tam dobrovolníkem. Stále se mi ten rozhovor vrací. A tak se trochu problému zbavím, když o něm napíšu:

1. Co s těmi podvodníky? a, Jít je sprdnout. Ale to musím být na tvrdých = mít důkazy. Komu by se chtělo je shánět, že? b, Napsat o problému. Zase ty důkazy. c, Povědět ten problém šéfovi těch podvodníků. Rovná se odvaha. A zase ty důkazy. A tak si v hospodě zanadávám, či někomu zavolám.

Tím se mi uleví a taky budu já tím dobrým. Ve svých očích. Někomu to stačí.

2. Z akce, kde vládnou ti podvodníci, odejdu. Nebudu žádným dobrovolníkem, tím se jim pomstím. Pro podvodníky dělat nebudu. Zase jsem sám sobě hrdinou. Akorát, že to odnesou děti, pro které akce je. Pro které jsem měl připravený nápad – docela zajímavé konání.

01 09 2017 6:30 Stihání

Dopr, zase se to valí. V hlavě, co všechno bych měl. Musím si to zapsat, jinak zapomenou. Vlastně – to zapominání je fajn, nebude mě to strašit, myslím si. Ale bude. Bude mě strašit to zapominání. Tj. o co přijdu tím zapomináním.

A další problém – stihání. Kolik mám ještě? Kolik mi zbývá? Statisticky už tu pomalu nemám být. Jó, kdybych byl ženská, měl bych statisticky ještě nějakých 6 – 8 let. Chci to? Bejt ženskou kvůli těm rokům navíc? Nebo kvůli ženský mentalitě? Vida, námět na fejeton.

Udělal jsem si gingo bilobu, abych tolik nezapomínal. A neměl bych radši nějaké hypnotikum, abych si spal a snil? Nebo, nejlíp, jenom snil? Tož takhle vypadá ráno blázna, abyste věděli, milánkové. Ráno diagnózy. A koho vlastně tímhle oslovuji? Cožpak o to někdo stojí? Lidstvo má jiné starosti.

Vypsat? Výlet s SPCCCH už za 4 dny. 4 dny mám na to, abych rozhodl program, připravil si povídání, všude zavolal, objednal. Zase ta blbá laťka. Loni se jim líbilo a já teď strach, že už to líbení neumím. Blbá nasazená laťka. Další úkoly: Před cestou do Martina na Mapoj. Martinskou poetickou jeseň. Setkání básníků. Napadají mě témata. 1. Migrace z pohledu Slováků. 2. Jak s českou a slov. literaturou. Překládat? Dabovat? Stojíme o to? Která strana víc? Jak to zpracuju? Anketa? Nebo večerní diskuse veřejná? Budou o to stát? Budu to umět?

Hádanky na JMP. Do programu napsaly: „Po krátké pomlce se vrací hádankový svět světoběžníka a novináře tentokrát zaměřeny na přírodu.“ Lichotka, závazek. Kdo pomůže? Ještě bych potřeboval lidi. Ještě by se mi líbilo, jak voda a vítr cosi pohání.

Větrník mám, ale se netočí. Ale vodní kolo na vrchní a spodní vodu, to by bylo něco.

Když Lidovky platím, musím přečíst i Pátek. Adela Banášová Viczeová (slovenská moderátorka, rozhlasáčka, taky píše) v rozhovoru věčná. „Bulvár je ideální egotrenažér. Showbiznys s sebou nese věci, které na první pohled mohou působit nepříjemně, ale člověka hodně naučí. Nesmíte se zpochybňovat. Proto radši zůstanu sama sebou a jdu do rizika, že jim taky nemusím vyhovovat.“ Dik Adel. Za tu lekci sebesama.

Neznám význam slov matrix, kabala, protokoly sionských mudrců. Obrátil jsem se na Wiky a je ještě hůř. Umíme se vyjadřovat stručně a srozumitelně?

02 09 2017 Téma

Tak jo, zkusím to vypsat. Téma farář, celibát. Ně, tohle není nejšíkovnější nadpis. Možná bylo by lepší Touha. Nenaplněná, zakázaná.

1. v P. (To P je pseudonym obce.) Na faře společenská místnost. Tam večer dohromady básníci a křesťané. Po programu se baví. Mírně popíjejí. Asi jen já si všímám, jak náhodou, ale možná ne náhodou, octli se vedle sebe farář s takovou tou..., no když zavlní těmi svými vlasy ... i mne zaujala. Rameny se dotýkají, možná i koleny pod stolem. Stop!

2. Přestávka na koncertě. Nebo to bylo divadlo? Sestupovali ze schodů, co vedou z balkonu. On pěkně mužskej ve večerních šatech, žádný kolárek, kravata. Ona (rozvedená) v parádních šatech v jakých jsem ji ještě neviděl. Krásný pár lidsky, esteticky, všelijak. Pak najednou on z toho města zmizel. Na menší faru, do nižší funkce. Nemám se koho zeptat proč. Stop 2!

3. Kulturní událost. Spolupracují v občanském i profesním životě. Sedí vedle sebe, poslouchají slova. Zase dotyk rameny. Těsný.

Pointa? Je dotyk člověka s člověkem závadný?

02 09 2017 V hospodě

jak má být. Dva proti sobě, jeden černé, jeden světlé – a jeli. Nemluvili o tom, jak se

kde opili, či jiné zbytečné řeči. Diskutovali. Zněla slova jako meditace, modlitba, evangelioum, citace z Písma a podobně. Jak šel čas a přibývaly čárky, Černé pivo se rozohňovalo, Světlé odpadalo. Na téhle straně stolu bylo asi čárek víc.

Jdu se zeptat, zda se jedná i filozofickou diskusi, nebo obvyklé pivní řeči. Světlé odpovědělo, že je to zajímavá otázka a začalo vysvětlovat. Evangelík, jakoby laický kazatel, či evangelista. Začalo vypadat na dalších několik čárek. Představili jsme se. Honza. Už jsem se naučil novinářsky skákat do řeči a diskusi usměrňovat. Najednou se zeptal, zda jsem zdravý a zda se smí pomodlit za mé zdraví. Že to nebude trvat déle než půl minuty. Položil mi ruku na rameno, rychle hovořil, do řeči vkládal jakýsi cizí jazyk, byla tam, tuším, zase i citace.

06 09 2017 Civím si

Ležím na posteli, ještě je světlo a jen tak civím. Úžasnej pocit nemusení. Mám po vejletě. Vrátili jsme se všichni. A zdraví a nezmoklí. Zejtra nemusím na žádnéj vejlet, nemusím mluvit, nepřijdeme do zámku pozdě a oni nás nevezmou, nebo nechají hodinu čekat a nestihneme oběd. A jiné průšvihy.

Příprav měl jsem dvacet stránek z internetu posbíraných. Nejvíc práce dala mi Slepá Barka, kam jsme se nakonec vůbec nedostali. A svatá Starosta. Zajímavé bylo, že jsem Starostu objevil u Zahradek, kam jsem sám chtěl jet koncem měsíce. Internet je zabíják. Ťukněš – a on si tě chytí a provokuje dalšími zajímavostmi. Do Vesce jsme se taky nedostali. Jo, pořád mi ležely v hlavě verše „... řekli byste, nenarostou, // vidíte a narostly.“ Nenacházel. Až děvčata z knihovny.

Včera jsem se pokoušel ty přípravy redukovat, ale to byla taková práce, že jsem toho nechal a vytisknul to všechno. Použil jsem z toho akorát, že Komárovský rybník má 35 hektarů.

Tak u toho rybníka. Když jsme tam přišli, byly otevřené jen záchody. Aspoň záchody. Ale statečně jsem tam chodil a řval do prázdna do brydren. Vyšla holka v trenkách a trčely jí bradavky. Vařila kávu, dámy

vypadaly spokojeně a já trnul, že přijdeme pozdě do zámku.

Přišli. Pak se mi nedařilo rozdělit autobus na dvě stejné velké skupiny. Litoval jsem, že to nejsou pionýři. Ty jsem mohl na táboře neomezeně pohlavkovat. Zámek byl pěkněj. Průvodka taky. Uvědomil jsem si, jak v černých punčochách vyniknou pěkně nohy. Všimnul jsem si, že pěkná byla i druhá Valdštejnova žena. Asi hezčí než Lukrécie. A dozvěděl jsem se jaký je rozdíl mezi genealogií a ... (dopr, jak se jmenuje to druhé?). Jo, rodokmen. Atd.

Na Valečově skvělejš průvodec. Když nás bral do hradu, nesl konvičku. Vrtalo mi hlavou proč. Má tam v těch vydlabaných schodech a cimříčkách kytky. Vykládal a zalezval. Od toho zarostlýho chlapa bych to nečekal.

Potěšily mě dámy, že Na krásné vyhlídce projevíly zájem vidět závrt. Za odměnu ke kávě vylezlo slunce a tím pádem i Ještěd z mraků. Sluníčko střídavě nasvětlovalo města a kopce a kostely. Málo kde taková vyhlídka, jako u hospody Na krásné vyhlídce.

Říkám, na každém výletu je nejhezčí když skončí a já už nemusím myslet, že se něco nepovede. A já si můžu klidně civět.

07 09 2017 U Michaila Ščigola

Platí Komárkovo: Jen krátká návštěva potěší. Na zdi měl čtyři obrazy, o kterých se vyjádřil, že si skrže ně porovnává svou malířskou současnost a minulost. Každěj v jiném duchu. Když jsem mu to řekl, pravil, že to tak má být a rozhovořil se o Komárkovi, který to měl úplně jinak. Já k tomu dodávám, že jemu stačilo pár židlí, holubiček a čepic, a byl pořád jiný.

Povídal mi, pan malíř, jak to občas bývá. Pan Hvězdár objednal si od něj obraz. A vůbec nefekl, co na něm má být. Tak Michail namaloval žebřík, který ale nesahá až nahoru, v koruně stojící hvězdár, který vypouští k obloze bílou holubici. Ze země na to kouká červený kůň. Ten tam musí být, to by nebyl Michail.

Ještě povím zázrak. Na stěně do dvora visel obraz hotelu, hoteliér má knír a sedí venku a všechno to je, tuším, Železnice. Je to starý

obraz, proč právě tenhle starý tam zrovna visel z mnoha starých, to je ten zázrak. Protože to je ten obraz, který mám rád, ale to Michail neví.

Už když jsem šlapal do kopce Železný, napadlo mě několik témat, které jsem měl otevřít. Byl mezi nimi básník, který sedí u stolu a okolo spousta zmačkaných papírů nepovedených básní. Ten visel na výstavě v Tančicím domě. Taky jsem se nezeptal, jak Komárek vysvětloval, proč maluje pořád stejné.

Zapomněl jsem větu, kterou mi mistr řekl. Byla o tom, že je malířem Českého ráje, ale Český ráj nemaluje. Nemaluje Trosky ze všech stran.

08 09 2017 Na štokrleti

mám dvě knížky. Jana Jirásková: Kanička u smodrchaná, Ludvík Vaculík: Loučení k paně. Když Jana četla jednu svou povídku na Prachově mezi skalami, černé vlasy jí vlály. Když pan Ludvík dělal autorské čtení na veletrhu v Havlíčkově Brodě, připravil si vedle knížky nejdříve hodinky a občas se na ně díval. Uprostřed čtení podřel si prst v knížce a zeptal se: „Madlo, nebylo to blbě?“ Janu jsem dlouho neviděl, blahé časy Literárního spolku v Jičíně jsou pryč, naši přátelé už sem nejezdí. Pana Ludvíka už vidět nemůžu.

Taková je literatura. Jana má asi zase jiného muže. Nevím, jestli píše pořád stejné povídky, o kterých se lidi ptají, zdali jsou ze života. Pan Ludvík nás stále dráždí svým psaním, ve kterém stále objevujeme něco nového ve stylu i v dění. A bude dráždit déle, než je mnoho životů.

PS (20.09) – v současnosti čtou na Vltavě Vaculíkovu Sekyru. Třeba je tam moudro: „V Praze dojejí krávy víc než u nás.“

11 09 2017 Goneril

Na Vltavě čtou na pokračování román rakouského spisovatele Romana Karla Scholze Goneril. Příjemné poslouchání od půl sedmé při večeři. Nebo v horizontální poloze. Pak srovnávám si rozdíl mezi čtením a poslechem čtení. To druhé je příjemné, má ale nevýhodu, že za půl hodiny skončí. Ta příjemnost je i v provedení. Známý herec, či

herečka jinak se poslouchá, než když slabikuju sám.

Musela to být pěkná holka, ta Goneril, když se do ní ve starém anglickém sídle zamiloval pan farář. Nejen ta láska, ale i pohoda toho sídla. A najednou válka...

Knížka má ale ještě druhou zajímavost. Scholz, nemanželský syn narozený v našem Šumperku, vstoupil po vystudování teologie do kláštera v Klosterneuburgu u Vídně. Církev neměla to s nadaným básníkem lehké. VŠak ani okupanti po obsazení Rakouska. Jako člen odbojové skupiny byl zajat a v roce 44 popraven. Před tím prošel patnácti různými vězeními, ve kterých psal. Tak vznikl román Goneril.

Dovedeme my si vůbec představit, psaní o lásce ve vězeňské cele? Jak člověk, který tuší, nebo i ví, že ho čeká poprava, tvoří příběh z jiného světa? Skrže své psaní prožívá si ten nejkrásnější příběh o nejkrásnějším citu?

I v tom je hodnota knihy Goneril.

12 09 2017 Sháním bedýnky

Bedýnky postaví se na sebe, zpevní, vznikne stolek, na něm budou v sobotu hádanky. Čtyři šikovně svázané dají se převézt na kole. Když je jich osm, neumím s tímhle nákladem šlapat. Navěším na kolo, bedýnky trčejí do stran. Vypadám jako cvok. Myslím, že ani slušný bezdom by takto nestrašil. A slušný proChor?

V jednom řetězci měl jsem jich uchystaných dvacet. Když jsem vázal, přišel sekuriták. Pětasemdesát. „A co doma? Šílená nuda. Mám se pořád dívat na jednu stejnou ženskou?“ Rozpovídal se. Patnáct roku v Paramu, další léta mezi dalšími šmejdy v Pardubicích. Sám se diví, že tu ještě je. Na prostatu bere čtyři prášky, nad operací mává rukou. Nevypadal, že by byl na život naštvanej.

I já mám radost ze svých osmi bedýnek. A mám víc než pětasemdesát.

13 09 2017 TGM

Všude ho plno. Alespoň v těch mediích, které čtu. Čtu, jak do něj šili. Ale si to způsobil sám. Byl politikem, který měl názor a tvrdě ho říkal. Asi moc „taktiky“ tam

nebylo. Ale měl v pozdnějším věku, kdy už nebyla jeho žena, holku Oldru, o dost mladší, ta se ho v novinách velmi zastávala. Ale ke konci jí nějak neodpovídal. Měl mladší? Hezčí?

14 09 2017 Knížka

dal jsem si do takového stojánku dřevěného, co mají na stole pro jídelníček. Dobře tam pasovala, mohl jsem si číst. Zuzka mi přinesla Klášter. Stačil jsem si všimnout, že má malování nedotažené. Takovou má křiklavou rtěnku.

Knížka jmenuje se Kloktat dehet. Vydal ji v roce 05 Jáchym Topol. Jáchym je takovej pětapadesátiletý rozcuchanej člověk. Jeho táta napsal Konec Masopustu, bratr Filip výborný muzikant – Psi vojáci. Brzo a nečekaně umřel. Jáchym měl tolik povolání, jako málokdo. Nějaký čas by i v Lidovkách. Teď je v Knižovně Václava Havla programovým ředitelem. Hlavně ale píše, píše.

Takže domov pro grázly. Vedly ho jeptišky. Žilo se tam přijatelným životem. Teď právě, když si otírám pěnu, vtrhli tam Komunisti. Každá sestra směla si vzít pět kilo. Nastoupily na nákladák. Sotva stačili dětem zamávat. Kdo se trochu zajímá, tak ví. Jmenovalo se to Akce K, stalo se to v roce 50. Likvidace klášterů a řeholních řádů.

Tak ti grázli osaměli. Najednou nevěděli, co mají dělat. Tak začali z té beznaděje demolovat. Řinčelo sklo. Jáchym umí. Naturalistická scéna ve sklepech. Tam voda, spousta dokumentů, knih. Všechno zničeno. Do toho nějaký rámus v kuchyni hospody. Něco jim spadlo. Podbarvuje to hrůzný, literárně krásný čtení.

Číst se dá různě. někde se knížka umocní.

16 09 2017 Jáchym ještě

To jsou ty propletence a ty souvislosti. Provázanost. V Lidovkách dnes rozhovor s ním, jak putovali na severu. Tak já si čtu knížku, a noviny si právě autora vybraly. Napochodoval věru dost zaměstnání. A cest. I nějaké školy studoval. I nějaké nedostudoval. Je to důležité? Asi je nejlepší jako takovejhle spisovatel.

Pravil: „Spisovatelé a básníci mají právo na nepříčetnost, politici a kritici ne. Ale u nás musí stále docházet k nějakému peskování a mentorování.“

Chválabohu, že takové lidi máme. Taky se mi líbí Martin C. Putna. I v Jičíně se takoví lidi najdou. Ani by asi nechtěli, abych je tu jmenoval. Důležité je, že jsou občas vidět a slyšet.

17 09 2017 Neděle

Slušný lidi jsou buď na mši, nebo si čtou beletrii. Já, vůl, vytlačím své Jičinské kolo, protože jsem včera nechal na Jinčimčinu větrník a celou noc jsem na něj myslel, aby mi ho pejskaři nepočůrali. Pravda, mockrát jsem ho točičiho neviděl. Když je nevlidno, fouká vítr, tak zároveň prší, dřevo se nabobtná a vrtule drhne. Když svítí sluníčko, tak zase nefouká vítr. Ale je to moje dílo z odpadového materiálu – bedýnek. Vyrobili ho zlaté české ručičky. Moje. Včera jsem ho při hádankách ukazoval dětem, ať si takovej s tatínkem udělají. Je to dobrý, mám ho.

Kousek dál je pět úplně zmrzlejších holek. Asi i mokrejch. Ze včerejšího vlezlého deště se tak rychle uschnout nedá. Skládají stan, který taky neuschnul. Vypřádám se na včerejší dílny, protože jsem je od hádanek nestačil dovidět. Dílny byly semínková, pohlednicová a recyklačně papírová. Pak se ptám na čtvrtěční program, jak se spolupracuje s dráhou. S místními lidmi dobře. Šéfové v Hradci nechali si za přivedení kultury do nádražní haly zaplatit. Nemají na takové věci ve svých předpisech rubriku? Neumí ji vymyslet?

17 09 2017 Jinčimčinu hodnocení

V knihovně. Další příklad spolupráce s ní. Promítali, vysvětlovali, ptali se na připomínky. Věcně, žádná okázalá sebejistota. Úsměvy, nad děním, nad sebou. Žádné papalášství.

Radost nad tím, jak po dlouhé době sloužil hřbitovní kostel. Jak bylo skvělé, že na nádraží míchali se cestující s vystupujícími. Kytky, které sázela Jitka starší před nádražím s lidmi, zůstanou. Příklad, jak lidé sami mohou vstupovat do veřejného prostoru. Míchali se cestující s festivalem.

Většina udivených, někteří se zapojili. V běžném čase se nádraží vyčistilo. Už tam není nic, co by se dalo zničit. „S lidma problém není. Lidi dole se dohodnou.“

V koleji vstoupil festival do 1. patra. Performance. Koncert doplněný projekcí. V každém prostoru zní hudba jinak. „Prostor udělá tři čtvrtiny práce.“ Slávek připomněl kapli sv. Michala. Další prostor k využití. Najednou se začalo mluvit o sovětské posádce, která v koleji byla. Vida, k čemu všemu se až pohádkový festival dostane.

Otázka orientace ve městě. Jestli to ti lidé našli. Je potřeba hodně směrůvek? Nebo nechat lidi hledat? Dohledají si to, když chtějí.

„Do loňska nikdo z nás tak velkou akci nedělal,“ řekl tým Jinčičin. „Velkej festival nám vyšel vstříc. Děkujeme všem, kteří pomohli. Bez kamarádů by to nešlo.“

Jana (Šéfka knihovny): „Nevracíme se do začátku festivalu?“

Úplně posledním bodem letošního programu byl koncert Vojty a Tomáše na zahradě knihovny. Úplně malé děti se uvolnily od maminek a tančily mezi sochami. To bylo v neděli sedmnáctého září roku 2017, po půl páté.

18 09 2017 Tiskovka na radnici

Bude se rozhodovat o nepeněžitém vkladu do VOS. Tak pardon, tohle redakci nezajímá. Zato Jirka si to užívá. Víc než půl hodiny. Není ve svých kombinacích k zastavení. Mě zajímá, co si myslí vedení města a JMP a zejména zda byli na Jinčimčinu. Nebudu psát, co mi odpověděli. Každý si festival užívá po svém. A taky na co má čas. Jan Jiříčka pověděl, jak byli nadšeni partneři z Martina. Luděk Havel považuje Jinčí čin a Balbineum (v koleji) za největší pozitivum.

Připojení Hubálova k Jičinu. Bude jednáno na zastupitelstvu. Jde o vodovod. Město má taky starost s vodovodem do Moravčic. Který je důležitější? ■ Letošní Advent bude mezi kostelem a zámekem a nahoře v parku. Bude menší než loni. To jest od 2. prosince s důrazem na Mikuláše do 17. ■ Atd.

19 09 2017 Nechodíme na houby

a jíme houby. Stačí počkat, až zavoní někdo ze sousedů nebo z rodiny. Když nepřijdou, sbíráme na zahradě. Kluzáky, václavky. Smaženice se zatím nepřejedla. Ty houby nám nosí pěkně očištěné, není s nimi ani moc práce. Taková je dnes doba. Houby jsou i při silnici do Mladějova, jmenují se žampiony. Správně je nikdo netrhá.

Když na ně při silnici koukám, to ještě nemám ponožky, všímám si taky, co je všude spadanych jablek, o které nemá nikdo zájem. Jablka se kupují v Kauflandu hned na začátku. Taková je dnes doba. Na začátku Blat za rybníkem je hájovna. Vybavuje se mi, jak tam byla před osmapadesáti lety pěkná holka. Jak asi vypadá po osmapadesáti letech? Jestli ještě vypadá.

V Mladějově pod zámekem je firma Bohemicard. Holka se třema psama, která bydlí nedaleko, neví co se tam dělá. Přece jen si musím vzít ponožky. Bílé ponožky do sandálů je prý buranství. Taková je dnes doba. Ale jsou teplé.

Pod Hubojedy (ale se mi víc líbí Hubojedama) v louce jsou dva domy a nádhernej rybníček. Ten jsem už někde viděl. Asi bez baráků, ale s kravama. Už vím. Vy ne? Jmenuje se U nás v ... Kdo uhádne?

KaNiHu

Hubert miluje kolo. Vlastně kolečko. Velkým fofrem odrážel se svýma malýma nožičkama. Teď už šlape stejně rychle. Když jedeme vedle sebe, můžeme spolu mluvit. Líčí mi, jak miluje kaluže a trpí, že mu je rodiče zakazují.

Kolo a kolečko nás dopraví na letiště. Obdivujeme letadýlka. Řeknu mu: „Zeptej se pilotů, jestli nám jedno nepůjčejí, Svezu Tě.“ To se vytahuju. Vidím, jak by rád, ale netroufá si. Práví: „Zejsa. Zejsa jim řeknu.“ Pak prší, ale po dešti jdeme na boule. Pumpтреk. Projel jedno kolo, šíleně se zablátil. Hlavně své kolečko. Na parkovišti spousta kaluží, tak mu povolujeme jezdit kalužemi. Půl hodiny si to užívá. Kolo je totálně čisté, Hubert totálně mokrý a spokojený. Tak vypadá Hubertovo radostné dětství a naše spokojené stáří.



K - KLUB - STŘEDISKO VOLNÉHO ČASU JIČÍN

Valdštejnovo nám. 99

tel.: 493 532 451, 603 373 828

info@kackojicin.cz www.kackojicin.cz

Říjen 2017

- 2.10. **ZAHÁJENÍ PRAVIDELNÉ ČINNOSTI ZÁJMOVÝCH ÚTVARŮ**
Smiřických 2, Valdš. nám. 99, Centrum přírodních věd - Hvězdárna
- 4.10. 17,00 **HUBNEME ZDRAVĚ A S CHUTÍ**
Smiřických 2, více informací na: www.zivost.cz/aktualni-kurzy-vareni/
- 6.10. 18,00 **ŽIVOT VE VESMÍRU**
přednáší Jan Veselý z hradecké hvězdárny a planetária, Centrum přírodních věd - Hvězdárna
- 7.10. **VÝLET „S BATOHEM“**
výlet na koloběžkách do okolí Jičína
- 13.10. 19,00 **HUDBA – RADOST PRO DUŠI**
koncert hudební skupiny Bludy, Valdštejnovo nám. 99, více informací <https://www.facebook.com/Tydney.pro.dusevni.zdravi/>
- 14.10. 10,00 **GEOCACHINGOVÉ SETKÁNÍ (EVENT)**
Centrum přírodních věd - Hvězdárna
- 14.10. 17,00 **KONCERT PRO SONS**
více informací na plakátech, Valdštejnovo nám. 99
- 18.10. 17,00 **HUBNEME ZDRAVĚ A S CHUTÍ**
Smiřických 2, více informací na: www.zivost.cz/aktualni-kurzy-vareni/
- 20.10. 13,30 **II. TURNAJ „O POHÁR K-KLUBU“ VE STOLNÍM TENISE**
herna ST ve Sport. areále
- 22.10. 8,30 **PO STOPÁCH PÍSKOVCE**
exkurze do Prachovských skal pod vedením J. Kupky z ČSOP Český ráj, sraz 8,30 h pod Šikmou věží, více informací na www.hvezdarnajicin.cz
- 26.10. a 27.10. **PODZIMNÍ PRÁZDNINY NA HVĚZDÁRNĚ**
podzimní příměstský tábor v Centru přírodních věd - Hvězdárna